

Introducció

Les paraules són precàries per definir el silenci. El silenci es copsa, és experiència. Quan fem silenci ens disposem a una obertura que no sabem ben bé vers on ens portarà, per això ens fa por, por del desconegut i por de l'agitació de pensaments que ens vénen a l'encontre. En la pregària ens passa el mateix. El silenci ens buida per deixar-nos omplir de l'acció de Déu, malgrat totes les foscos interiors. El silenci és la disponibilitat per a l'escolta. Com Maria, podem acollir la Paraula si estem buits de tota altra paraula, i això no és passivitat sinó **entrega, atenció, plena consciència** que som u amb Déu. (Main, John: *Una palabra hecha silencio*). El silenci és, doncs, una mena de despullament que deixa pas a la mútua entrega entre la persona i Déu, permet la comunió amb els germans i l'abraçada amb tot.

Dibuix: T. Merton

EL SILENCI EN EL COR DE LA PREGÀRIA CRISTIANA

Testimonis del silenci

(...) *quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats* (...). (Mt.6,6).

♣♣♣

Durant la pregària, esforça't per mantenir el teu intel.lecte sord i mut: així podràs pregar. (Evagri Pòntic).

♣♣♣

Déu parla en el silenci del cor. Si mireu Déu resant i en silenci, Déu us parlarà. I aleshores sabreu que no sou res. Només quan comprenem la pròpia insignificança, la pròpia buidor, Déu ens pot omplir de Si Mateix. Les ànimes d'oració són ànimes de gran silenci. (Mare Teresa de Calcuta: *En el cor del món*).

♣♣♣

A Tu, que reposes al meu pit, no se't troba amb paraules, sinó en l'aparició de la vida dins la vida i de la saviesa dins de la saviesa (...) *Tu en mi i jo en Tu; Tu en ells i ells en mi, (...) El Pare i Jo som U.* (Thomas Merton: *Diálogos con el silencio*).

♣♣♣

Jo et prego millor, Déu meu, amb la respiració. Et prego millor caminant que parlant. (T. Merton).

♣♣♣

Silenci significa deixar, abandonar, allò que constantment s'aixeca al meu interior, però, només puc deixar córrer allò que he acceptat. (...) *Aleshores hem de buscar el contacte amb Crist dins nostre i, com Jesús, aixecar-nos i manar a les tempestes interiors que callin.* (A. Grün: *Perquè la teva vida respiri llibertat*); (Cf. Mc 4,39).

♣♣♣

Silenci no és mutisme, sinó l'estat més alt de la comunicació. No cal cap paraula, perquè ja no hi ha dos que hagin de comunicar-se. Es dona una comunió que assoleix la unitat. (Xavier Melloni: *Relaciones humanas y relaciones con Dios*).

Un filòsof agnòstic diu que una vegada una amiga li aconsellà que es prengués un quart d'hora al dia per fer silenci i ho va fer: *Des d'aquell moment tot va començar a canviar. Textos [bíblics] (...) que m'havien semblat mancats de sentit es començaven a descloure* (...) *la meua ment es trobà cara a cara amb la Veritat.* (E.F.Schumacher).

♣♣♣

Ens cal el silenci. Necessitem la solitud. Ens cal anar de tant en tant al desert, el necessitem com l'aire que respirem. Només cal una condició: que resistim la solitud (...) *és la garantia de la maduresa cristiana; és la garantia per trobar Déu seriosament a la nostra vida.* (J.M. Vallejo: "El desert és fecund").

♣♣♣

Per a aprofundir

- Tria el testimoni o testimonis que més t'hagin impactat i explica per què.

- Et costa fer silenci a la teua vida diària?

- Com pregues? El silenci forma part de la teua pregària? Amb quines dificultats et trobes?

• Per pregar:

1. Clou els ulls i pren consciència de la teua dispersió mental, moviments, pensaments... i observa alhora, el silenci que també s'esdevé. Què et revela de tu mateix?
2. Ara, fes-te conscient de la respiració i pronuncia interiorment la pregària del cor (Pares del Desert): "Jesús, tingues pietat de mi...", o en versió més breu, invoca el nom de Jesús, i observa sense cercar res més. (Intenta acoblar inspiració i expiració mentre dius el nom mentalment: JE...SÚS).

- Compartiu l'experiència al final.
- Agafeu-vos de les mans i pregueu el Parenostre.